

peget paa Ungdommen. Det er sikkert nok, at de unge med de store Lønninger er dem, der kunde spare mest, men det kan jo ikke hjælpe meget, at vi siger til de unge: I skal spare. Det, vi særlig skulde slaa ind paa, er at værne om de mange ulykkelige unge, dem i 14—18 Aars Alderen, dem med de daarlige Hjem, dem, der, naar de kommer ud fra Skolen, bliver udsat for Livets Tilfældigheder uden noget som helst Værn; det er dem, vi skulde søge at hjælpe. Jeg kunde tænke mig, at der kunde hjælpes paa den Maade, at der i Byerne blev oprettet saakaldte Læringshjem. I forskellige af de største Byer er der saadanne Hjem, som virker til stor Gavn for de unge Mennesker, men ogsaa i Stationsbyerne og i Smaakøbstæderne, og maaske ikke mindst dér, trænger vi til saadanne Hjem og Institutioner, der kan indbyde de unge i deres Fritid. Mange af disse unge Mennesker har enten intet Hjem eller kun et daarligt Hjem at ty til i deres Fritid. Hvis vi vil tænke paa at gavne disse unge Mennesker og faa lært dem, at der er større Værdier i Livet end at smide de Penge, de tjener, ud til ingen Nytte, ser jeg ingen anden Vej end at aabne Hjem for dem, hvor de kan høre god og opbyggende Tale og finde god og opbyggende Beskæftigelse. Derved kan de blive holdt borte fra de mange Fristelser, der truer netop de unge i Alderen fra 14 til 18 Aar.

Til Slut vil jeg ogsaa gerne spørge den højtærede Undervisningsminister, om der kunde være Haab om at faa Forslag til en ny Værgeraadsløvs fremsat saa tidlig i denne Samling, at det kan blive færdigt inden Samlingens Slutning. Vi trænger overmaade haardt til en ny Værgeraadsløvs. Jeg har ofte haft Lejlighed til at læse de Politirapporter, som ledsager de ulykkelige Børn, der skal have Plads paa vore Opdragelsesanstalter, og meget ofte fremgaar det af disse Politirapporter, at man skulde have grebet ind langt tidligere og have taget Børnene, som det drejer sig om, bort fra deres Hjem. Saa sent som i Forgaars saa jeg et saadant Tilfælde. I en af Danmarks Storbyer var der en ung Pige paa 15 Aar, som havde været ude for alle de Fristelser, man kan tænke sig, der kan findes i en stor By. Allerede i hendes tolvte Aar havde man henledet Værgeraadets Opmærksomhed paa hende. Man synes efter de Beviser, der den Gang forelaa, at der havde været tilstrækkelig Grund til at tage Barnet bort fra hendes Hjem. Det gjorde man imidlertid ikke, og nu, tæt ved

hendes femtende Aar, møder hun paa Opdragelsesanstalten med en Fortid af en saadan Beskaffenhed, at man næsten ikke kan tænke sig, at hun staar til at redde. Hvis vi kunde faa Værgeraad rundt om, der var i bedre Kontakt med Befolkningen derved, at de blev valgt gennem den lige, almindelige Valgret, tror jeg, man vilde kunne faa et virksommere Værn for Børnene og de unge. Jeg lyser derfor efter at faa Forslag til en ny Værgeraadsløvs fremsat snarest muligt. Det Udvalg, som den forhenværende Justitsminister har nedsat, har jo i Sommer afgivet en Betænkning, og det er mig bekendt, at den allerede er naaet til Undervisningsministeriet. Jeg spørger derfor den højtærede Undervisningsminister, om vi kan have Lov til at vente, at Forslaget til den nye Værgeraadsløvs vil komme saa tidlig, at vi kan faa den færdig i indeværende Samling.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Næste Møde holdes i Morgen, Fredag den 5. November, Kl. 12 med følgende Dagsorden:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1921 til 31. Marts 1922.

Mødet hævet Kl. 5¹⁵.

26de Møde.

Fredag den 5. November Kl. 12.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1921 til 31. Marts 1922.

Forhandlingen genoptoges.

Ibsen: Da det høje Tings Tid er kostbar, skal jeg fatte mig saa kort som